

Zábavné blúznenie

Adam v škole nesedel,

abecedu nevedel.

Prišli k nemu mníšky,

čítajú mu z vkladnej knižky.

...Alebo tak nejako podobne sa to kedysi recitovalo v školských laviciach, ale dnes, keď už doba memorovania pomaly odchádza. Je tu doba iná. Načo si vôbec toľkú hrbu pamätať, veď knihy hádam páliť opäť nechceme?! V to aspoň dúfam!

Ale čo tam po pamäti, veď človek prijíma takú hrbu informácií, že už vlastne ani nevie, čo bolo zajtra, hm... teda mám na mysli, že včera. Včera vlastne ani nevedel, čo bolo včera. Človek a vôbec ľudia sú prehltení informáciami. Tu informácia, tam informácia. Jednoducho návaly. Potrebujeme sa vôbec niečo učiť? Básne, texty, herci nech len improvizujú a zo sveta by sa stala taká drobná improvizácia. Výsledok? To stojí za ho...ho...hodne veľké hou...hou...hou! No..., presne tak by Mikuláš ako vždy vítal deti. Alebo už ani tak.

Čo národ potrebuje vedieť, kto napísal Haška? Že to bol Švejk... Koho to potom! Alebo, že Ameriku objavil nejaký Columbo... Keď si tak pomyslím o tom, čo si ľudia myslia, a keď by si pomysleli, že ja som na to pomyslel, ale oni nemysleli, lebo si mysleli, že na to nepomyslím ja....jednoducho kolotoč. Ani nie malý televízny, ale veľký a obrovský.

A keď už sme pri tom točení, kedysi dávno, keď ja som bol malý, to už bolo veľmi dávno asi pred 120 rokmi, tak na českých televíziách vysielali reláciu Neváhaj a toč! V mojom preklade nahavajatoč, ja som bol veľký výmyselník, vymýšľal som rôzne slová napríklad kečup bol u mňa čekup, alebo motorka to bola zase moma, a macko bol mamó, „najradšej“ určite musela byť starká, keď som ju volal kaká. Ale jedno z mojich možno prvých slov bolo eja. Nie, nešlo o to, že by sa moja mamička volala Erika alebo po domácky Eja, ale na čo chlap, aj keď v plienkach myslí? No, samozrejme, na fľašu, respektíve v tamtom prípade ešte na fľaštičku. Roky sa hýbu a fľaša zostáva...

Človek v starobe, to je vám ako dieťa v úplnej podobe, zuby žiadne, plienka plná, a starostí okolo, no trma-vrma. A zase sme pri pamäti, aj dieťa nemá pamäť ešte dosť nevyvinutú a u starkých je odchádzajúca. Čo už, už je to raz tak, nedá sa s tým pohnúť. Čo človek sa v mladosti naučí, v starobe si na to aj tak nespomenie, ale dúfam a verím, že na zábavné blúznenie si spomenie každý.